

Thần tụng

Trước ngọn thần đăng ;
Chập chờn gió lốc.
Lạc giữa tang thương ;
Hồn nào cô độc ?

Bao trời viễn ảnh chờ cuôi quan san ;
Một khối thiên tư nằm trong u ngục.

Lũ chúng ta :

Mây kẻ không nhà, tưởng đành bạc đức với
nhân tình nên mê trần tâm sự, có buổi vò
nhưng xé lụa, chưa mời giãng một tiệc đà
nhắc giọng Lưu Linh ;

Từng giờ thoát tục, đã quyết vô tâm cùng thế
phách thì đột trọn tinh anh, đòi phen khóc
nhạc, cười hoa, chẳng luyện mộng mười
năm cũng nôi tình Đỗ Mục.

Chiều Thăng Long sầu xuống băng khuâng,
cửa Đề Thành bỏ ngõ, hăng gọi khi đời
lạnh sương bay ;

Hồn Do Thái gió lên bát ngát, niềm tâm
đi xa, luồng ngại lúc trời thanh sao mọc.

Nhân thề bỏ hoài nhân thề, ó! bao phen
đâu bẻ ngậm ngùi giặc mộng Châu Dương,
ai đèn đó xin bấy riêng Ngự Uyển, còn khi
Liễu ủ Đào phai ;
Hồng nhan để mặc hồng nhan, ôi những trận
cuồng phong tan tác cảnh hoa Thục Nữ ! ta
về đây thứ đót hết A phòng, này lúc thành
say, lửa bốc.
Mê thiên hạ vào một đêm hồng phấn, để ta
quên nửa giấc u hoài ;
Gọi sinh linh sang từng cuộc truy hoan, cho
người tránh nghìn năm oan khốc.
Nhờ men phá hoại, xót giang sơn cười ngá
cười nghiêng ;
Mượn bút tung hoành, lối thời thề xoay
ngang xoay dọc.

Hỡi ôi !

Lụy tài hoa vẫn đành đoán mệnh, có say đâu
một làn hương thoảng ? có yêu đâu một nét
mây hờ ? sao còn ngộ, còn điên, còn dại ? trí
cảm thông mờ ngủ dưới chao đèn ;

Mộ nhan sắc đèn nổi vong tình, chẳng mê
vì một bóng tiên qua. chẳng chêt vì một
bầy yêu đèn, mà cũng hờn, cũng giận, cũng
ghen, hồn lưu lạc mỉm cười trong đáy cốc.

Chúng ta đây :

Mây lòng vương giả bơ vơ từ thừa suy
vong, nửa cuộc giao tranh sáu đèn tâm
tình gỗ đá, kẻ phong sương, người lữ quán,
dù chưa dựng kinh kỳ ảo tưởng đã xoay
ngiên gác phận, lấu son ;

Từng điểm tinh anh lạng thang những chiếu
tái tạo, bốn mùa hôn phối hiện lên thanh
sắc cỏ cây, màu quân tử, nét văn khôi, tuy
chẳng ớn mưa móc từ bi cũng bừng nở
cành vàng, lá ngọc.

Nào hiểu đâu thiên hương lúc mờ, lúc tỏ,
vì hiện thân chốc chốc mỗi hư huyền, sớm
rối sớm nhớ màu xiêm mặc khách, vũ đài kia
ai tỉnh với ai mê ?

Sao chẳng biết hình hài là có, là không ?
nhưng trường mộng đêm đêm hằng thấp
thoáng, ngày lại ngày thương nét mặt nhân
gian, thề sự nên cười hay nên khóc ?

Lũ chúng ta :

Một đoàn đấng tử, lầy bút thơ mà phác họa
vũ trụ chi Tình, lại truyền bá vô vi chi Đạo,
xét giang hồ chi khí cốt thực đã nên bồn
phương huỳnh đệ, mười dặm thân sơ ;

Xóm quê nhà :

Trăm họ thanh bình, dùng hương phần để
hình dung Giao Đài chi Cảnh, còn vun trồng
Khoái Lạc chi Hoa, ngắm tuyết nguyệt chi
ân tình thì cũng đáng một nét phù vân,
nghìn vàng tơ tóc.

Làng Yên Hoa tha thướt dáng yêu đào, này
sân hồng lý, này mái Tây Hiên, giao những
bóng bào huynh, xá muội, gần đây cũng tư
thật son vàng ;

Chiều lưu đãng ngân ngo đường xa mã, có
bước hồi hương, có giờ ái mộ, chen những
hồn du mục tha phương, ghé đâu chẳng
giang sơn gấm vóc.

Đồng cảm, đồng tâm, ai nói gì vong quốc hận ? vì đây cũng là Cửa Đình Thét Nhạc gọi hồn non nước tiêu sơ, sao chẳng muốn đeo bầu viễn thú, chớ phăng lòng tới Giang Nam ?

Một mình, một bóng, ta gọi chi cò viên tinh ? mà đó thì bên gọi Dâng Hương, cảm khói trường đình man mác, vậy cứ mơ lâm tẩu vân du, hướng thẳng hồn sang Tây Trúc. Phù dung bên phù thê, cỡi nào thực cỡi tiêu tao ?

Hồng phân lẫn hồng trần, đâu đã vì đâu ô trọc ?

Ta hát mà chơi, ta sông đó tuy hư lại thực, giữa chợ đời vật vờng bóng sấu nhân, thì bán rẻ linh hồn cho Quý, tìm Hỷ Thần kết bạn thâm giao ;

Người cười cho thỏa, người ở đây dẫu
ác mà hiền, gấn cửa mộ lạc loài hồn dị
khách, hãy nhập chung tinh thể với Người,
dùng độc dược thử lòng thề tục.

Lũ chúng ta

Xoay nhõn tiến lại ngắm hiện thân ;
Lầy kỳ thư về làm sách học.

Mới hay :

Hồn hỡi Hồn !

Trời đất ngủ trong chiều khói lửa,
Hồn chập chờn bên cửa Dung Nhan.
Gọi nhau vào cuộc bi hoan,
Ta thiêu thể phách giải oan Hồn về.
Hồn lại đặt cơn mê, cơn tỉnh,
Hồn lại bấy đêm quạnh, đêm vui.
Hồn xui rượu nói nên lời,
Khói dâng thành ý, nhạc cười ra hoa.

Hồn bắt ai tiêu ma ngày tháng,
Hồn giúp ai quên lãng hình hài.
Hồn từ xiêu thoát phàm thai,
Sầu trong tà dục, vui ngoài thiện tâm.
Hồn ở khắp sơn lâm, hổ hải,
Hồn sông trùn hiện tại, tương lai.
Mênh mang một tiếng cười dài,
Hồn lay bòn vách Dạ Đài cho tan.

Hồn hỡi Hồn

Hồn phá hoại điều tàn cuộc sống,
Hồn điểm trang ảo mộng đời tiên.
Hồn về nhập xứ thuyến quyền,
Mượn duyên bèo nước làm duyên đá vàng.
Hồn thả bướm dựng làng Hồng phấn.
Hồn tung hoa bầy trận Hương Say.

Hồn gieo phách ngọt, đàn hay,
Quần hồng phấp phới Hồn bay xuống trần.
Hồn mơn trớn ái ân cánh nhạc,
Hồn đẩy đưa khoái lạc thuyền ca.
Trắng đêm mờ cặp thu ba,
Mặt phai nét phần, môi nhòa màu son.

Truyện lòng

Em đèn thăm tôi, nắng đã chiều,
Hai lòng nghe rõ ý đìu hiu.
Vàng thu sắp sửa làm thương nhớ,
Lời nói ai trảm đèn tịch liêu ?

Tôi hết thơ hoa, mộng bướm rồi,
Bây giờ lòng kể chuyện lòng thôi.
Bởi chừng em muốn sáu đôi chút,
Tôi mới bâng khuâng ngỏ mấy lời.

Em cũng im nghe câu chuyện lòng,
Mắt buồn qua một thoáng mây trong.
Nghe tôi gợi ý vào thân mền,
Em nghĩ làm sao để má hồng ?

Tôi kể chuyện vàng êm ái xưa,
Có lời chân thực, có lời thơ...
Ý đem bát ngát hôn non nước,
Đặt giữa lòng thương — Em hiểu chưa ?

Tâm sự mong manh nói ít nhiều,
Em nhìn, lơ đãng biết bao nhiêu !
Chiều thu, nắng động hàng mi biếc :
Tôi nghĩ trong lòng : Em cũng yêu...

trong
«TRUYỆN LÒNG»
(Tập Thơ Tuổi Mộng)

Bài hát mùa thu

Hôm nay có phải là thu ?
Mây năm xưa đã phiêu du trở về,
Cảm vì em bước chân đi,
Nước nghiêng mặt ngọc lưu ly phớt buồn.
Ai về xa mãi cố thôn ?
Một mình trông khói hoàng hôn nhớ nhà.
Ngày em mới bước chân ra,
Tuy rằng cách mặt, lòng ta chưa sáu.
Nắng trôi, vàng chảy về đâu ?
Hôm nay mới thực bắt đầu vào thu.
Chiều xanh trắng bóng mây xưa,
Mây năm xưa đã viễn du trở về.
Rung lòng dưới bước em đi,
Lá vàng lại gọi phân ly mặt rời !
Trời hồng, chắc má em tươi ?
Nước trong, chắc miệng em cười thêm xinh ?
Em đi, hoài cảm một mình,
Hai lòng riêng để mỗi tình cô đơn.
Hôm nay tưởng mắt em buồn :
Đã trông thấp thoáng ngọn cỏ, bóng sương.
Lạnh lòng trăng gió tha hương ?
Em về phương ấy ai thương em cùng ?

trong
«TRUYỆN LÒNG»
(Tập Thơ Tuổi Mộng)

MÊ HỒN CA

THI PHẨM THỨ NHẤT

của

ĐÌNH - HÙNG

Nhà Sách KHAI-TRÍ

62, đại-lộ Lê-Lợi — Saigon

TÁI BẢN

Đã tại **Án-quán CHÍNH-NGUYỄN, 384/12-T Lý-thái-Tổ—SAIGON**

Tủ Sách văn học

Bán tại Nhà sách KHAI-TRÍ, 62 Lê Lợi Saigon

Nghệ thuật làm văn và đọc văn	Vũ Kỳ
Đề thành nhà văn	Nguyễn duy Cần
Viết và đọc tiểu thuyết	Nhất-Linh
Khảo luận về tiểu thuyết, Trung Hoa	Nguyễn huy Khánh
Nguyên tắc sáng tác về thi ca	Vũ văn Thanh
Việt thi	Trần trọng Kim
Nghề viết văn	Nguyễn hiển Lê
Luyên văn	—
Hương sắc trong vườn văn	—
Đại cương Văn học sử Trung Quốc	—
Theo giòng	Thạch Lam
Phép làm thơ	Diễn Hương
Thành ngữ điển tích	—
Ca dao Tục ngữ V.N.	T. T. T.
Tục ngữ phong dao	Nguyễn văn Ngọc
Luật thơ mới	Minh Huy
Những nhà văn hôm nay	—
Những nhà thơ hôm nay	—
Những khuynh hướng trong thi ca V.N.	—
Luật thơ	Trần tuần Kiệt
Thi ca V.N. hiện Đại	—
Nghề viết báo	Tế Xuyên
Kỹ thuật căn bản của người viết báo	Hồ hữu Tường
Việt Nam văn học sử trích yếu	Nghiêm Toản
Văn học đời Lý	Ngô tất Tố
Văn học đời Trần	—
Lều chông	—
Đường thi	—
Văn chương quốc âm thế kỷ XIX	Phan trần Chúc
Lịch nam chinh quái	Lê hữu Mục
Việt Điện u linh tập	—
Nhà văn hiện đại	Vũ ngọc Phan
Trên đường nghệ thuật	—
Thi văn quốc cấm thời Pháp thuộc	Thái Bạch
Việt Nam văn học toàn thư	Hoàng trọng Miên
Việt Nam văn học Sử cương	Đào duy Anh
Chế Lan-Viên	Hoàng Diệp
Hàn mặc Tử	—
Hương hoa đất nước	Trọng Toàn
Văn học miền Nam	Phạm việt Tuyển
Việt Nam văn học giảng bình	Phạm văn Diệu
Văn học Việt Nam	—
Thơ Hồ xuân Hương	Thái Bạch
Hồ văn Hương	Trần văn Hanh
Đường vào tình sử	Đình Hùng
Mê hồn ca	Đình Hùng
Thơ Việt hiện đại (1900-1960)	Uyên Thao
Câu chuyện văn chương	Bút Việt
Việt văn giản dị	Lữ Hồ
Văn thi sĩ tiền chiến	Nguyễn Vũ
Sải vãi	Lê Ngọc Trụ
Tuồng Kim văn Kiều	Trần văn Hương
Tuồng Kim Thạch Kỳ Duyên	—
Tuồng Ngũ hổ bình Tây	—
Thi ca chằm biếm, trào lộng V.N.	Hoàng trọng Thước
Quan niệm cái chết qua thi ca	Cao Tiểu